

femten Aar siden — det var i vor første Studenter-tid — vi sad oppe paa Skamlingsbanken i et dejligt Sommervejr og saae ned mod Grænsen. Vi talte om Danmarks truede Fremtid, og tilsidst gav vi hinanden højtideligt Haanden. Det husker du vistnok. Vi tilsvor hinanden, at vi vilde holde sammen i ondt og godt som ærlige Fostbrødre. For vi havde jo — som vi sagde — blandet Blod allerede i Mors Liv. Det var den samme Dag, da du paa Hjemvejen betroede mig, at du var forelsket i Rosalie. Og nu stod du igaar og skamskændede mig for en Forsamling af al Slags sammenløbet Rak og Pak! — Hvad er det, du vil opnaa? Hvorfor slaar du Haanden af os? Lad mig høre det engang! Er det for det tossede Rigsdagsmandats Skyld?»

»For Guds Riges Skyld, Povl!«

»Guds Rige? Er det den Samling halvfjantede Individuer, som du kalder dine Venner? Er det et Sludrehoved som Søren Tækkemand og en gammel Drukkendidrik som Kresten Fiol?»

»Hvor De Ord ligner dig! Ja, saadan er du, Povl! Du vil ikke tilstaa, hvad du dog hver Dag er Vidne til, at der vokser en ny Menneskeslægt frem, genfødt og lutret i Troen paa den opstandne Frelser. For det passer ikke med din selvopfundne Visdom. Paa Trods af klare og levende Vidnesbyrd fra alle Jordens Lande benægter du for dig selv, at en ny